

„Saját magamért fogadjanak el”

Pályáján sikeres, magánéletében boldog. Helytáll a színpadon, akár csak otthon anyaként és feleségként. A főztjével bárkit lehengerel, sőt, konyhai fortélyait közkinccsé is tette *Abraka babra* című, személyes hangvételű szakácskönyvében, melyet szempillantás alatt *Aranykönyvvé* szavaztak az olvasók. Szenvedélyességéhez kétség sem fér, mosolyát élet-szeretet táplálja, s a világ dolgaira nyitott őszinteség. Bármiről beszél, nagy gonddal fogalmaz. Érték, mérték és alázat árad szavaiból. Megdolgozott az (el)ismertségért, hogy ne a neve, s a szülei miatt, hanem önmagáért és a tehetségéért szeresse és fogadja el a közönség. Emlékezetes filmbéli és színházi alakításainak sorát eddig is több díjjal jutalmazták, de nem ezeken mereng, hanem az újabb feladatokra koncentrál. És a családjára. Mert a kettő együtt jelenti számára a boldogságot.

Orvos is lehetett volna, mint néhány rokona, de a fizika és a biokémia e vágyának gátat vetett. Az édesanyja csupán egy hivatástól óvta: a színésztől. „Nem akarom, hogy boldogtalan légy!” – mondogatta neki, miután díszletépítésként közelről látta e pálya összes nehézségét, a siker árnyékában is ott leselkedő csalódást. Nyelveket tanult hát, angolt, franciát és orosz. Ám a sorsa elől Hegyi Barbara sem menekülhetett.

– Mozgékony gyerek lévén, akrobata akartam lenni, nyaktörő mutatványokkal próbálkoztam, de sosem egyedül, mindig csak a többiekkel együtt szerettem cirkuszoszt játszani – meséli. – Aztán gimnazista koromra nyilvánvalóvá vált: színpadra vágyom.

– *Nem vették föl elsőre.*

– Azt mondták, a hangom nem alkalmas erre a pályára, nem bírná a strapát, amivel ez jár. Anyám igazán meglepődött, amikor Kállai Feri bácsi közölte vele: ez a gyerek tehetséges, csakhogy a nagymonolóra majd mindig bereked. Ezután egy évig jártam a Nemzeti Színház Stúdiójába, ahol remek tanárim voltak, Montágh Imre például, de sokat köszönhetek Ságodi Gabriellának, valamint ének- és hangképző tanárnak, Bagó Gizellának is.

– *Azóta változott a hangja?*

– Nem, legfeljebb egy kicsit mélyebb lett. Inkább arról van szó, hogy megtanultam használni bizonyos technikákat. Azt hiszem, elég szorgalmas voltam e téren, és sok munkát elvállaltam, hogy az emberek megszokják a hangom. Az osztályfőnököm is ezért engedett játszanom az *Elveszett paradicsom* című tévéjátékban, még főiskolásként.

– *Ma viszont szinkronszínészként is foglalkoztatják.*

– Nagyon szeretek szinkronizálni! Élvezem, hogy valakit csupán a hangommal képviselhetek, ezzel az egyetlen eszközzel kell kifejeznem mindent, amit mond, gondol és érez. Imádom például Susant a Született feleségekből vagy Rizzoli felügyelőt a Született detektívekből. A legizgalmasabb, s egyben legfárasztóbb munka egy portugál filmnek a franciára szinkronizálása volt, az idő szorításában jobbára blattolással, vagyis nemigen tudtunk felkészülni a jelenetekre, hanem szinte első olvasásra, élesben kellett azokat megoldanunk. Bevallom, kezdetben volt sok átzokogott éjszákám, és szorongtam is a hangom miatt, de amilyen sok bajom volt vele akkor, most annyira örülök neki, mert könnyen beazonosítható, s igazán jellegzetes.

– *Ha már említette Sarkadi Imre drámáját, e '86-os film volt Páger Antal utolsó munkája.*

– A forgatás közben halt meg, váratlanul. Úgy fejeztük be a filmet, mintha még velünk lenne, csak épp szóltanul. Ugyancsak megrázott, amikor a Hány az óra, Vekker úr? munkálatai közben veszítettük el Őze Lajost, pedig róla tudtuk, nagy beteg. Hálás vagyok a sorsnak, hogy dolgozhattam velük, és a közelmúltban például Garas Dezsővel az Életképek című teleregényben. Miután kislánként sokat lehettem színészek között, később nem úgy hatódtam meg a közelségüktől, mint a pályatársaim; számomra az volt fantasztikus, hogy színésznőként létezhetek velük, közöttük, mellettük.

– *Pár évvel a diploma után miért érezte fontosnak, hogy Los Angelesben beiratkozzon egy színészkurzusra, oda, ahol egykor Barbra Streisand és Robert Redford is koptatta a padokat?*

– Mert a szakmában ismert emberek gyereke vagyok, s az apám neve az enyém is lesz mindig. Szerettem volna bizonyosságot szerezni arról, hogy olyan közegben is megállom-e a helyem, ahol nem ismerik a szüleimet. Mert mindenkiben, akinek a neve egy

kicsivel többet mond annál, mint amennyi ő maga, van egy erős megfelelési vágy. Hogy saját magáért legyen elfogadott, s ne a rokonai miatt.

– *Kamasz leánya, Balikó Rozi, aki tekintetben hasonló cipőben jár, kacérkodik a színészzel?*

– Nem. Legalábbis nem hozakodott elő ilyen gondolattal. Viszont remekül fotóz, nagyszerű felvételeket készít.

– *Mondják, a nagyszülőktől sok tulajdonságot örökölhetnek az unokák.*

– Lehetséges. Titkon azt reméljük, a nagypapája szeme vele van... Hisz édesapám operatőr volt. S ha Rozinak tényleg van a fényképezéshez tehetsége, s lesz elég kitartása és szorgalma is hozzá, akkor sok öröme lehet e csodálatos pályán.

– *Maximalista?*

– Nem, de szeretek nyugodt lenni afelől, hogy mindent megtettem, ami az adott feladathoz tőlem telt.

– *Az elmúlt évadban kilenc darabban játszott, havonta húsz-huszonöt előadásban lépett közönség elé.*

– Valóban. S roppant unalmasnak hangozhat, de köszönöm, jól vagyok, bírom az iramot, igazán nincs okom panaszra. Főleg, hogy látom, mennyire beszűkültek a színészek lehetőségei, milyen sokan nem kapnak őket megillető feladatokat. Ez elszomorít. Több mint tíz éve szerződtem a Vígszínházhoz, ez lett a második otthonom, rengeteg időt töltök ott, nem pusztán kollégák, sokkal inkább a barátaim körében. Persze, ahhoz,

hogy ilyen intenzitással tudjak a színházra koncentrálni, elengedhetetlen egy biztos és kiegyensúlyozott családi háttér. Zorán személyében csodálatos társra leltem, egymáshoz csiszolódtunk, boldog vagyok vele. A szeretteim egészségesek, harmonikus közegben élhetek – mi kell ennél több?

– *Néhány, valóra vált szerepádom...*

– Nincs és sosem volt. Gyorsan leszokik róla az ember, különben folyton hiányérzete támad. Eljátszhattam már egy csomó olyan szerepet, amelyről álmomban sem gondoltam volna, hogy megkaphatom. Jobb, ha csak úgy rám találnak az izgalmas feladatok. Mint például a Pécsi Nyári Színházban augusztusban bemutatott Black comedy karakter szerepe, ez a kissé öregedő, alkoholista nő, akinek a megformálását örömmel vállaltam, s őszől a Pécsi Nemzeti Színházban folytatjuk a sorozatot.

E fergeteges bohózat utolsó szabadtéri előadása előtt beszélgetünk. Esteledik, már szállingóznak a nézők. Egy kedves kislány pöttöm yorkshire-t vezet pórázon, a vele érkező felnőttet nagy snaucer irányítja. Az öleb egyenest a színésznőhöz rohan, aki lelkesen szólongatja: Hát te, ki vagy, édes, formás kiskutya? Hisz te még kölyök vagy! – Öt hónapos – mondja a gazdi, de kutyusa már Hegyi Barbarával incselkedik, játszik, tekereg.

– Minden kutyával elkezdek beszélgetni – vallja be a művésznő. – Rajongok értük. Ezért is vállaltam, hogy részt veszek a felelős kutyatartás népszerűsítéséért meghirdetett programban. Azóta egy hatalmas komondor is hozzánk került, családtagnak, a bolognese mellé. Összeszorul a szívem, amikor azt látom, egy állat mennyire kiszolgáltattott, vagy ha rosszul bánnak velük, pedig ők a leg-hűségesebb társaink. Igaz, az ember önmagával sem kíméletes. Rombolja a testét, e lenyűgöző szerkezetet, amely kész csoda, ahogy fiziológiailag, „vegyileg” fölél, ráadásul fantáziával megáldott, érzelmei vannak és vágyak ébrednek benne. Óriási pazarlás, ha erről megfeledezünk. Nem az a cél, hogy minél tovább élvezzük az életet?

LEJEGYZTE: CSATÓ ANDREA